

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 zjutraj.

Uredništvo: Ulica Sv. Franciška Asiškega št. 20, I. nadst. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nežalostna pisma se ne sprejemajo in rokopiši se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Stefan Godina. Lastnik konsorcijskega lista „Edinosti“. — Tisk tiskarne „Edinosti“, vpisane zadruge s omejenim poročilom v Trstu, ulica Sv. Franciška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave Rev. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto K 24.—
za pol leta 12.—
za tri mesece 6.—
za nedeljsko izdajo za celo leto 5.20
za pol leta 2.60

EDINOST

Posamezne številke „Edinosti“ se prodajajo po 6 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglašni račun na milimetre v širokosti ene kolone. Cene: Oglašni trgovci in obrtniki mm po 10 vinar, Osmrtnice, zahvale, poslanice, oglašni denarniki za mm po 20 vinar, Oglašni v tekstu lista do pet vrst K 20.— vsaka nadaljna vrsta 2.—

Mašinski oglašni po 4 vinarje beseda, najmanj po 40 vinarjev.

Oglašni sprejema inšerati oddelček „Edinosti“. Naročniki in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačuje se izključno le upravi „Edinosti“. — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inšerati oddelček se nahajata v ulici Sv. Franciška Asiškega št. 20. — Poštnoštevilski račun št. 941.852

Pregled najnovejših dogodkov.

Zapadno bojišče. — Tudi včeraj na mnogih točkah fronte zelo živahno topovsko delovanje posebno s strani sovražnikov, ki skušajo Nemce na več točkah le premotiti, ob Yseri, v Šampanji in med Mozo in Mozelo pa resno škodovati. Tri sovražna letala sestreljena.

Dogodki na morju. — Nemški podvodniki potopili tri francoske in eno angleško pomožno križarko.

Na vseh drugih bojiščih nobenih važnih dogodkov.

Nemško uradno poročilo.

BERLIN, 1. (Kor.) Veliki glavni štab, 1. marca 1916.

Zapadno bojišče. — Topovsko delovanje je bilo tudi včeraj na mnogih točkah fronte zelo živahno, posebno s sovražne strani. Na več točkah nas je seveda skušal sovražnik s tem samo premotiti. Nasprotno pa se zdi, da se je v ozemlju Ysera, v Šampanji kakor tudi med Mozo in Mozelo trudili, da nas resno oškoduje. Svoje namene ni dosegel. V zračnem boju je bil pri Meninu sestreljen en angleški dvokrovnik. Letalca sta bila ujeta. Dva francoska dvokrovnika sta bila sestreljena od obrambnih topov; eden pri Vezaponinu (severozapadno Soissons) in sta bila letalca ujeta, drugi pa tik jugozapadno Soissons, letalca najbrže mrtva. Pod vodstvom rezervnega poročnika Kihla se nahajajoče letalo z opazovalcem poročnikom Haberjem, je na progi Besancon - Jussey z metanjem bomb ustavilo sovražni transportni vlak in se s strojno puško uspešno obstreljevalo izstopajoče moštvo.

Vzhodno in balkansko bojišče. — Nobenih posebnih dogodkov.

Vrhovno armadno vodstvo.

Bitka pri Verdunu.

BERLIN, 1. (Kor.) Z ozirom na francoska poročila, da je bila utrdba Douaumont že v prvih vojnih mesecih popolnoma razorožena in da je osvojitev brez pomena, je pripomniti sledeče: Na podlagi izkušenj v Lüttichu so vsakakor Francozi odstranili v betonskih postojankah se nahajajoče topove iz utrdb Douaumont in jih postavili v sosednjih baterijah. Zato pa so ostali v enem oklopnih stolpov utrdb se nahajajoči kakor tudi posamezni drugi topovi. Za fort določena bataljona infanterijske posadke ni prišla več pravčasno v utrdbi. Pač pa se je umaknilo v utrdbi okoli 1900 vojakov iz okolič, ki pa se vsled silovitosti nemškega ognja niso upali zasedati bojnih postojank. Vsled tega so bile tudi strojne puške brez moštva. Pač pa je stopila v akcijo obstoječa, zgoraj opisana artilerija. Smešna trditve, da utrdba Douaumont ni bila okupirana, je postavljena na laž že vsled večjega števila francoskih artilerijskih opazovalcev, ki smo jih našli tamkaj. Tudi dokazujejo živahni protinapadi sovražnika veliki pomen, ki ga polagajo sovražniki na utrdbi.

Bern, 1. (Kor.) Iz nekega poročila »Petit Parisien« je razvidno, da je bilo mnogo vasi v okolici Verduna izpraznjenih. Razven že poprej pobeglih prebivalcev mesta zapuščajo še nadaljne skupine Verdun in hite v Pariz. Mesto je močno trpelo. Prebivalci, ki so pobegnili v kleti, so bili pod vtisom, da so živeli v neprestanem peklenskem jeklenem in ognjenem deževju, ki je padalo na Verdun in okolico. Mnogo ljudi je bilo prisiljenih, da so zapustili mesto. Vsako oskrbovanje je bilo kratkoma nemogoče. V trenutku se nahaja v mestu le 12 prebivalcev in en uradnik.

Briand o bitki pri Verdunu.

PARIZ, 29. (Kor.) »Figaro« poroča: Ministrski predsednik Briand je prišel včeraj zvečer v zbornico in je izjavil, da je vojaški položaj dober. Čete so polne gotovosti in so pripravljene močne rezerve, da vzdržijo tudi najhujši sunek. Časopisi izjavljajo soglasno, da se bo francoski protinapad, ki se je pričel dne 26. t. m., končal s popolnim uspehom. Nemci da niso osvojili več niti del zemlje.

Dogodki na morju.

BERLIN, 1. (Kor.) Wolfow urad poroča:

Naši podvodniki so potopili pred Le Havrom dve oboježeni francoski pomožni križarki, ki ste imeli po štiri topove, v izlivu Temze pa eno oboježeno angleško opazovalno ladjo. V Sredozemskem morju je bila glasom uradnega poročila iz Pariza potopljena francoska pomožna križarka »La Provence«, ki je bila s 1800 možmi na potu v Solun. Le 696 mož je bilo mogoče rešiti. Dne 8. februarja t. l. ob sirsiki obali potopljena francoska vojna ladja glasom poročila vrhunskega se podvodnika ni bila francoska litijska ladja »Suffren«, ampak oklopna križarka »Amiral Charner«.

Naletnik admiralnega štaba mornarice.

KOELN, 1. (Kor.) »Kölnische Volkszeitung« poroča iz Pariza: Glasom urad-

nega poročila je bila pomožna križarka »Provence«, s transportom čet v Solun na potu, dne 26. februarja v Sredozemskem morju potopljena. Od 1.800 mož močne posadke je bilo mogoče rešiti le 676 mož.

PARIZ, 1. (Kor.) Pomožna križarka »Provence II«, s četami na potu v Solun, je bila dne 26. februarja v Sredozemskem morju potopljena. Po semkaj došlih poročilih je bilo 296 ponesrečenec izkrcanih na Malti, približno 400 pa so jih francoske in angleške patruljne ladje, ki so bile brezzičnim potom poklicane na pomoč, prepeljale na otok Milos. Po izjavi posl. Bokanovskega, ki je dodeljen generalnemu štabu armade, ni bil niti poprej niti ob času potopitve opažen noben periskop. Tudi torpedovka ni opazila nobene sledi. Ladja je bila neprestano zastražena. Moštvo topov je ostalo do zadnjega trenutka na mestu. S posadko vred se je nahajalo okoli 1800 mož na krovu. Vreme je bilo jasno; bila je lahka megla. Ladja je bila poškodovana na straneh, zadeta zadaj in se je potopila v 14 minutah. Ne ve se, ako je bilo plove, ki se jih je dovolj nahajalo na ladji, mogoče vporabiti. Deset ladij je prišlo na kraj nesreče. Preiskava se nadaljuje.

PARIZ, 1. (Kor.) Uradno se poroča, da je imela »Provence II« pet 14cm, dva 57mm in štiri 47mm topove.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

Položaj je povsod neizpremenjen.

Naměstnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Velevažni podatki o kapitulaciji Črnogore.

DUNAJ, 1. (Kor.) Princ Mirko in v Črnigori ostali trije ministri — pravosodni, minister za notranje stvari in vojni minister — so se, ko so doznali o izjavi skupno s kraljem Nikolom na Francosko pobegle črnogorskega ministrskega predsednika Mijuškovića, priobčeni po »Agence Havas« dne 11. februarja, s posredovanjem na Cetinju navzočega avstro-ogrškega poslanika, Edvarda Otto, obrgali do avstro-ogrške vlade s prošnjo, naj izroči javnosti njihovo protizjavo, podpisano po princu Mirku, onih treh ministrh in generalu Vukotiču in datirano 4. februarja starega stila. V tej protizjavi je podrobno opisan znani razvoj dogodkov, pri čemer se naglašja, da je nenadno odpotovanje kralja v Italijo napravilo porazen vtis na vojsko in narod. Nastala je splošna zmešnjava in nevarnost notranjih nemirov, kar je trojico ministrov sklonilo, da so še nadalje vršili vladne funkcije in da so nadaljevali pogajanja, ki so se z uspehom končala, tako, da je orožje, ki je bilo izročiti, ostalo v deželi kot državna last in sta se mogla vojska in ljudstvo mirno povrniti domov, s čimer je bila dežela brez dvoma rešena pred končno pogubo. V protizjavi je rečeno nadalje, da je nadaljni opis dogodkov najbolje dementiran po oficijelni noti Mijuškovića, ker je s to konstatirano, da se zaustavljanje sovražnosti in potem mir nista zaprosila z zaviranimi nameni, marveč edino le z ozirom na težavno situacijo, ki je nastala po padu najvažnejših postojank; da se stavljeni pogoji za zaustavljanje sovražnosti in za mir niso odklonili, ampak da se je pogoj izročenja orožja sprejel; in da se je drugi pogoj, predaje srbskih čet, sprejel; da se na črnogorskih tleh ne nahajajo nikake srbske čete, vsled česar ni bilo več potrebe govoriti o tem. Nadalje je rečeno v protizjavi, da s kraljevo rodbino ni zapustila dežele tudi vlada — izvemski ministrskega predsednika, ki sam ne predstavlja vlade, niti ne more ničesar odločiti v nje imenu — kar pa je v deželi ostalim trem ministrom močno, ker odgovarjajo potrebnemu forumu; dalje, da kralj Nikola ni ostavil v deželi enega članov svoje hiše in teh treh ministrov v izpodbudo čet za odpor, ker ti trije člani vlade niso nič vedeli o odpotovanju kralja; in končno, da ni kraljevo iz Sv. Ivana v Medvedu ne iz Italije dal ne princu Mirku, ne kraljevi vladali ali generalu Vukotiču nikakih navodil, da naj se vojska umakne v Skadar, da naj imenovani slede vojski in da ne smejo pod nikako pretvezo začeti z mirovnimi pogajanjmi. Slednjič ugotovljajo podpisani na protizjavi, da so jo podali sporazumno s princem Mirkom in generalom Vukotičem ter da niso bili pod nikakim vplivom ali kakršnim bodi pritiskom.

Naše uradno poročilo.

DUNAJ, 1. (Kor.) Uradno se objavlja: 1. marca 1916, opoldne.

